

Skriv din egen historiske fortælling

Opgaver:

- 1) Klip de monologer, du lige har læst fra hinanden og placér dem i kronologisk rækkefølge. Det, der er blevet sagt først, skal placeres øverst osv.
- 2) Brug personerne og deres udtalelser som disposition enten for en mundtlig fortælling, eller til at skrive din egen historiske fortælling om, hvordan kristendommen blev indført i Danmark, og hvad det medførte.

Monologer i tilfældig rækkefølge

Kong Valdemar

Valdemar, konge over Danmark – ikke nogen ringe titel... Og megen medgang har jeg haft, siden jeg med sværdet vandt kongemagten. Venderne blev besejret og deres afgud Svantevit ødelagt og brændt. Dette korstog har givet mig et godt ry hos Paven, der har lovet at kåre min salig fader til Helgen.

Men jeg er bekymret for kirkens lyst til magt. Paver og biskopper burde holde sig til at prædike Guds ord, og lade konger og fyrster om at regere. Heldigvis er det min fostbroder Absalon, der leder kirken her i Danmark. Ham kan jeg stole på.

Ansgar

Mit navn er Ansgar. Gennem mange år har jeg nu forkyndt Kristi evangelium i de nordiske lande. Men danerne og svenskerne er hårde folk, der stædigt holder fast i synd og afguder. Jeg har kunnet prædike for konger og stormænd, for heldigvis er kong Godfreds efterfølgere mere lydhøre end han. Jeg har også fået lov til at bygge et par kirker. Men troen er stadig svag heroppe. Odin, Thor og Frej sidder dybt i hedningernes sjæle.

Som ganske ung mødte jeg kejser Karl i hans borg i Akka, og jeg har altid beundret ham for hans indsats for at udbrede den sande tro. Med Guds hjælp vil også nordboerne på et tidspunkt lade sig omvende - håber jeg...

Smeden

Der er altid nok at gøre for en smed. Våben skal folk jo altid have. Og smykker! Nogle vil have kristus-kors og andre vil have tors-hammeren - og mange har begge dele hængene om halsen, bare for en sikkerheds skyld. Hæ hæ.

Jeg har hørt, at Blåtanden har sat en runesten, hvor han praler af at have kristnet alle danerne. Men det er løgn! Her i min landsby går nogen til præsten og andre til Gylden, men de fleste besøger dem begge to. Og da jeg er en praktisk mand, har jeg lavet en dobbelt støbeform, så jeg kan lave kors og hamre på samme tid.

To kors og én hammer er der i formen, for jeg har på fornemmelsen, at Hvide Krist vil vinde frem.

Kong Gudfred/Gøtrik

Frankerne kalder mig Gudfred, men min navn er Gøtrik – konge over Danmark. Jeg ved, at kejser Karl drømmer om at erobre Danermarken og lade os alle tilbede guden på korset. Men det kommer aldrig til at ske! Vores forsvarsværker er stærke, og vores krigere er skrællingerne fra syd overlegne. Det har de allerede fået at føle. Vi har banket dem før, og vi kan gøre det igen. Tyr, Tor og Odin er med os!

Harald Blåtand

Nu har jeg erklæret Danerne for kristne – og ladet det skrive i runer på stenen ved kongsgården i Jelling. Det vil skaffe mig mange fjender blandt stormænd og magtfulde gydjer, men det kan jeg håndtere. Derimod presse kejser Otto på for at udbrede troen på Hvide Krist, og jeg har ikke råd til at have Tyskland som fjende!

Og jeg må indrømme, at Poppo præstemand imponerede mig med at bære jernbyrd. Selvom der kommer mange troldmænd og gøjlere hertil fra de sydlige lande, så fik det mig til at tænke, at de gamle guders tid snart er forbi.

Nuvel, beslutningen er taget – Danmark er fra nu af et kristent rige.

Landsbykvinde

Jeg har oplevet 3 blodfejder i min tid. Min mand og to af mine sønner har jeg mistet til den forbandede blodhævn. En fornærmelse hævnnes med et slag. Og et slag i ansigtet bliver hævnnet med et sværd i maven. De gamle guder er blodtørstige, fordi de altid kræver hævn og æresoprejsning. Der er ingen tilgivelse hos Thor, Odin og nornerne! Styrke, kamp, ære, sejr – det er en tro for tankeløse mænd uden kærlighed.

Men Fader Dietrich taler om den nye gud, Kristus. En gud der ikke kræver blodhævn men kærlighed og tilgivelse. En gud der selv har været menneske, og som kender vores trængsler.

Sådan en gud vil jeg gerne tilbede.

Gydjen besøger jeg ikke mere, lige meget hvor meget hun truer og skriger. Og nu har kongen også skrevet i runer, at vi er et kristent folk.

En vendisk Svantevit-præst

De forbandede danere! I 20 år har jeg været præst for den mægtige gud Svantevit. Og nu er hans statue brændt og skændet af danske sørøvere. Forbandet være kong Valdemar og forbandet være den hund til biskop Absalon. Den kristne gud er grådig og grusom og tillader ingen andre guder.

Borgerne her i Arkona bliver nu døbt med vand af Absalons præster. De, der nægter, bliver dræbt af krigerne. Men jeg lader mig ikke omvende. Så hellere sværdet!

Bisp Absalon

Endnu en afgud er fjernet. Endnu en sejr for Kristus. Med reb og økser fældede vi deres afgudsstatue. Stumperne blev brændt og bagefter pissede vores krigere på asken. Svantevit, kalder venderne deres fire-hovede afgud. Men nu er de alle døbt. De fik valget mellem dåben eller sværdet.

Det var ikke let at overtale kong Valdemar til dette togt mod venderne, men han lyttede til mig til sidst – vi er jo trods alt fostbrødre – og nu har vi sejret.

Kristendommen har vokset sig stærk i Danmark i de 200 år, der er gået siden kong Harald Blåtand erklærede danerne for kristne. Kirker og klostre er spredt overalt i landskabet. Og de danske konger støtter kirken, for uden kirkens og pavens støtte kan en konge ikke holde fast i magten.

Mit navn er Absalon – biskop over Roskilde, og Herrens trofaste tjener.

En der overværede Poppo's jernbyrd

Meget har jeg set og hørt, mens jeg har været i kong Haralds Hird, men aldrig noget som dette! Det var en øllet aften, hvor kong Harald og de andre stormænd talte om guderne. Harald mente, at Hvide Krist måtte være en mægtig gud – ligeså mægtig som Tor og Odin.

En præstemand ved navn Poppo tog da ordet og sagde, at Kristus var den eneste sande Gud, mens Odin og Tor blot var overtro og tankespind. Blåtanden blev rød af vrede og udfordrede præstemanden til at bære jernbyrd for at bevise, hvor mægtig hans Kristus var. Et jernstykke blev varmet i ilden til det var rødglødende – og derefter lagt i præstens hænder. Vi ventede skrig og brændt kød, - men intet skete. Poppo gik tronsalen rundt med jernet i hænderne, og lagde det herefter på langbordet foran kongen. Bordet brød straks i brand, og måtte slukkes med øl.

Rygtet siger, at kongen nu vil lade sig døbe.

Gydjen

Elendige præstelus! De bliver ved med at komme væltende sydfra med skaldede hoveder og endeløse prædikener om deres ynkelige Kristus. En gud, som lader sig hænge op på et kors. Hvordan kan nogle tilbede ham?

Før kom alle til mig – landsbyens gydje - for at få kastet varsler. Den indsigt, jeg har i gudernes vilje og i hver mands livstråd, har ingen præstemand!

Men siden Blåtanden lod sig omvende, er kristushusene skudt op overalt. De gamle tider svinder bort. Gydjernes, nornernes og de gamle guders tid er snart omme.